

ÁT AZ IDŐN

Át az időn lebegő, végtelen út kanyarog –
Mennénk messzire, mennénk frissen, ruganyos
léptekkel – nevenincs vándorként – nevesincs
városokon, hegyeken túlra, szelíd vizeken
túlra, erős fiatakként, fel a csillagokig.
Mint egy a sok közül, örvendeznék, s a világ
gondjaival viselős mostani önmagamát
szánnám ottan is. Elhinném, hogy ragyogást
hordoz a lélek, aranyló fényt, napmeleget.
Hinném, másra születünk; más lenne a cél,
hol más lenne az út. – Itt lent, jól tudom én,
nincs mese, álom a kép. Minden múlik, a föld
támolyog, égi urunk pergeti ránk az esőt,
és forgatja alánk – most is – a sárga avart.

Fúri Mária

NEM SZERETEM

Én nem szeretem Jákobot
Egy tál lencséért vette meg
Mi jog szerint nem illeti
És csellel nyert meg szíveket

Én nem szeretem Ézsaut
Mert bamba béna elterül
Mint Nárcisz a parton hever
S tükörképén elszenderül

Nem szeretem az Istenem
Mert Jákobot nem feddi meg
Sőt lajtorját is nyújt neki
Amin vétkéért mennybe megy

Nem szeretem nem szeretem
És én vajon melyik vagyok
Létezik még sokféle bűn
Ki oldoz fel ha meghalok